

klady pro povolení vyjevovací přísahy jsou uvedeny výčetmo (srov. rozh. čís. 6243 sb. n. s.), má na mysli jen hmotné věci movité, jest vedlejší, zda povinný má pohledávky nebo nemovité věci a tedy též, zda vymáhající věřitel, věda o nich, mohl vésti nebo již vedl na ně exekuci (srov. také důvody svrchu zmíněného judikátu). Nebránil by tedy tento předpoklad, i kdyby byl v souzeném případě dán, povolení vyjevovací přísahy. Poukaz stěžovatelčin na §§ 14 a 27 ex. ř. je nepřipustný, ježto tam se míní jen exekuční prostředky a výkon exekuce vedoucí k uspokojení vymáhajícího věřitele, kdežto složení vyjevovací přísahy samo o sobě takového výsledku nemá.

Čís. 14252.

Zákon ze dne 22. února 1934 čís. 34 Sb. z. a n. o dočasných opatřeních v exekučním a konkursním řízení proti nezaměstnaným.

Pojistnými premiemi nejsou v § 2 b) zák. čís. 34/34 míněny příspěvky k sociálnímu pojištění.

Předpokladem § 4 odst. 2 zákona čís. 34/34 Sb. z. a n. není, aby osoba, jež se musila vzdáti živnosti pro hospodářské poměry, splnila formální předpisy živnostenského řádu pro oprávnění k provozu živnosti, nýbrž stačí, že byla samostatně výdělečně činnou.

(Rozh. ze dne 21. března 1935, R I 238/35.)

Dlužnice Marie V-á navrhla, by exekuce, proti ní vedená okresní nemocenskou pojišťovnou v M. B. k vydobytí pojistných premií byla podle § 1 zákona ze dne 22. února 1934 čís. 34 sb. z. a n. odložena na dobu po 31. prosinci 1934 tvrdíc, že provozovala živnost parní pilou a cihelnou od roku 1914 do roku 1931, kdy byla nucena pro nepříznivé hospodářské poměry a tím způsobený nedostatek práce provoz v podniku zastaviti. První soud návrhu nevyhověl, vzav mimo jiné za prokázáno, že dlužnice, jež není zapsána v živnostenském rejstříku, zastavila v podniku sice práci pro nedostatek objednávek, že však její muž je stavitelem, je povinen jako hlava rodiny se o rodinu starati a ji živiti a že dlužnice žádné jiné zaměstnání neprokázala, takže nelze o ní říci, že by byla nezaměstnaná ve smyslu § 4 zák. ze dne 22. února 1934 čís. 34 sb. z. a n. zvláště, není-li samostatně výdělečně činná, jak potvrzeno okresním úřadem v M. B. Rekursní soud vyhověl rekursu povinné, usnesení prvního soudu změnil a uznal podle návrhu. Důvody: Z potvrzení městského úřadu v L. a četnické stanice v L. vychází najevo, že dlužnice, která provozovala samostatnou výdělečnou činnost výrobu cihel a pilařství, již více než dva roky následkem nepříznivých hospodářských poměrů jí neprovozuje. Rekurentka nemá tedy příjmu uvedeného v § 4 odst. 1. cit. zák., a jest ji proto považovati za nezaměstnanou ve smyslu § 4 odst. 2 tohoto zák. Ustanovení citovaného § nelze vykládati tak úzce, že ochrany jsou

účastny jenom ty osoby, které se vzdaly provozování živnosti způsobem vytčeným v § 144 živ. řádu (§ 241 živ. zák.), nýbrž tak, že pod tato ustanovení jest zahrnouti i případy dočasného přerušení živnosti anebo ztráty výdělečné činnosti vůbec, pokud se tak stalo následkem mimořádných hospodářských poměrů, a poskytuje proto citovaný zákon také ochranu rekurentce. Na váhu tu vůbec nepadá, že manžel rekurentčin jest povinen se o ni starati.

N e j v y š š í s o u d k dovolacímu rekursu vymáhající věřitelky zrušil usnesení rekursního soudu, jemuž uložil nové jednání a rozhodnutí.

D ů v o d y:

Nejde o pohledávku podle § 2 b) zákona čís. 34/34 sb. z. a n., o níž ustanovení tohoto zákona neplatí, any pojistnými premiemi nejsou míněny příspěvky k sociálnímu pojištění, čemuž nasvědčuje zejména to, že ve vládním návrhu zákona čís. 33/34 sb. z. a n. bylo rozlišováno mezi pojistnými premiemi a příspěvky k sociálnímu pojištění, které byly zařazeny pod písmeno h), ale pak byly vypuštěny. Předpokladem § 4 odstavec 2 zákona čís. 34/34 sb. z. a n. není, by osoba, provozovavší živnost, které se musila vzdáti pro hospodářské poměry, splnila formální předpisy živnostenského řádu pro oprávnění k provozu živnosti, nýbrž stačí, že byla samostatně výdělečně činnou. Za porušení předpisů živnostenského řádu odpovídá jen živnostenským úřadům. Nezáleží proto na tom, že dlužnice není zapsaná v živn. rejstříku a nemá živn. listu, rozhodným jest, že se zabývala od roku 1914 až do roku 1931 na svých pozemcích výrobou cihel a pilařstvím a že se této činnosti musila pro nedostatek práce vzdáti. To zjistil rekursní soud na základě potvrzení městského úřadu v L. nad L. a zprávy četnické stanice v L., což není vyvráceno ani pouhým tvrzením vymáhající věřitelky, že živnost tu provozoval její manžel, jenž jest stavitelem, ani tvrzením, že vymáhající věřitelka předepisovala dlužnici nemocenské premie nikoliv jako podnikatelce, nýbrž jako manželce podnikatele za něho ručící podle § 170 odstavec 2 zákona čís. 221/24 sb. z. a n. Než pochybno jest, zda dlužnice nemá jiný příjem rovnající se příjmu odstavce 1 § 4 zákona čís. 34/34 sb. z. a n., což jest předpokladem pro odklad dražby podle odstavce 2 téhož §, ana potvrzením města L. nad L. z 25. srpna 1934 jen prokázala, že se vzdala samostatné činnosti a že její manžel jest několik let úplně bez zaměstnání. Nebyl však vzat zřetel k tomu, že jest vlastníci nemovitostí a nebylo vyšetřeno, zda a jaký příjem z těchto nemovitostí má. Dokud se tak nestalo, nelze bezpečně věc rozhodnouti.

Čís. 15253.

Námítkami proti mimosoudní výpovědi zahajuje se sporné řízení.

Upustí-li vypovídaná strana od námitek, uznává tím nárok, jež proti ní činí strana vypovídací a jest k návrhu této učiněnému při ústním jednání vynéstí rozsudek pro uznání (§§ 395 a 572 c. ř. s.).

(Rozh. ze dne 21. března 1935, R I 260/35.)